

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **D. Š.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2018, č. j. 064036/2018/KUSK, sp. zn. 064036/2018/KUSK/2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2021, č. j. 44 A 71/2018 – 90,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Mělník ze dne 5. 4. 2018, č. j. 20632/DSA/18/KAZE-M, sp. zn. DSA/12158/18/KAZE, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce uznán odpovědným za přestupek provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť nezajistil, aby dne 3. 7. 2017 v 16:57 hodin v obci Medonosy, na silnici I/9 při užití motorového vozidla Škoda Fabia reg. zn. X byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť v předmětném místě byla Městskou policií Mělník naměřena uvedenému vozidlu automatizovaným technickým prostředkem rychlost 67 km/h (po odečtení odchylky ± 3 km/h), čímž neznámý řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za spáchaný přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1500 Kč a podle § 95 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke krajskému soudu, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl (dále jen „napadený rozsudek“).

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád

správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel namítá, že výše pokuty byla stanovena nezákonně, neboť krajský soud nezkoumal, zda bylo při jejím určení podle § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu přihlédnuto k závažnosti porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu. Nesouhlasí s krajským soudem, že chybné označení poznávací značky vozidla a chybné uvedení nedbalostního zavinění lze ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím interpretovat jako písarskou chybou žalovaného, který odvolání napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil, čemuž odpovídá i jeho odůvodnění. Napadený rozsudek podle stěžovatele nesprávně posoudil otázku dostatečného vymezení místa přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí, jelikož není přezkoumatelné, jaká rychlost v daném místě platila. I v obci na každé části komunikace (např. mimo zastavěnou oblast) může platit jiná úprava rychlosti. Závěrem stěžovatel a jeho zástupce vyjádřili nesouhlas se zveřejněním jejich osobních údajů a neanonymizovaného rozhodnutí Nejvyšším správním soudem na internetu.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že věc nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, což tento ani netvrdí, protože je kasační stížnost nepřijatelná. Žalovaný odkázal na své vyjádření k žalobě a napadený rozsudek, s jehož závěry se ztotožňuje. Žalovaný požaduje náhradu nákladů řízení spočívající v paušální náhradě za písemné úkony a poštovním za zaslání správního spisu, neboť soudní řízení není pokračováním řízení správního a nepřiznání náhrady v rozporu s ústavními principy vytváří nerovnosti v soudním řízení.

[5] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se Nejvyšší správní soud po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, body 11-12).

[6] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[7] Ohledně určení výše částky podle § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu a přihlédnutí k závažnosti porušení povinností řidiče Nejvyšší správní soud odkazuje na svou setrvalou judikaturu, v souladu s níž krajský soud věc stěžovatele posoudil. Podle rozsudku ze dne 18. 5. 2022, č. j. 2 As 113/2021 – 41, „podle § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu platí, že [u]rčená částka se stanoví ve stejné výši jako pokuta, kterou lze uložit příkazem na místě. Při stanovení určené částky obecní úřad obce s rozšířenou působností přihlédne k závažnosti porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích.‘ Podle § 125c odst. 7 písm. b) zákona o silničním provozu [p]říkazem na místě lze uložit pokutu do 1000 Kč za přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4.‘ Není tak pochyb, že částka [pozn. stejně jako v případě stěžovatele 1000 Kč] byla stanovena ve výši, ve které bylo možno uložit pokutu příkazem na místě.“

[8] „Účelem výzvy k úhradě je primárně snižování nákladů v souladu se zásadou hospodárnosti. Pokud má tedy správní orgán předejít nadbytečným nákladům při případném správním řízení, těžko lze po něm požadovat, aby při jejím vydání detailně zvažil okolnosti přestupku stejně precizně, jak by byl povinen v případě řízení o přestupku. Nejedná se o rozhodnutí správního orgánu, a nelze tedy na výzvu klást stejně nároky jako na rozhodnutí, zejména pak co se odůvodnění týče. Podle § 125b odst. 4 zákona o silničním provozu „[v]ýzva podle odstavce 1 musí obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7“. Je tedy zřejmé, že ani zákon nepředvídá písemné odůvodnění výše určené částky.“ (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne

pokračování

18. 5. 2022, č. j. 2 As 113/2021 – 41, ze dne 6. 9. 2019, č. j. 5 As 341/2018 – 42; a ze dne 16. 3. 2021, č. j. 5 As 139/2020 – 37).

[9] Podle rozsudku ze dne 16. 3. 2021, č. j. 5 As 139/2020 – 37, „*ačkoliv zákon o silničním provozu při stanovení výše určené částky stanoví povinnost správních orgánů přiblídnout k závažnosti porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích, toto posouzení nemusí být vzhledem k charakteru a nezávažnosti výzvy nikterak detailní a rovněž nemusí být zachyceno v textu výzvy. Tím pádem je prostor pro soudní přezkum značně omezen, neboť soud se může pouze domnívat, na základě jakých okolností považoval správní orgán přestupek za více či méně závažný. Domnívá-li se přestupce, že závažnost přestupku nebyla správně posouzena, může otázku závažnosti přestupkového jednání přednést ve správním řízení. Dostatečná ochrana jeho subjektivním veřejným právům je přestupci poskytnuta v soudním řízení při přezkoumání přiměřenosti uložené pokuty. Jen stěžít si lze představit, že by jinak zcela bezvadné rozhodnutí o přestupku mohlo být nezákonné pouze v důsledku nesprávného použití správního uvážení při stanovení určené částky, tedy ještě před začátkem správního řízení. Pokud by měla úvaha správního orgánu co do výše určené částky podléhat podrobnému přezkumu, muselo by být její odůvodnění písemné a muselo by dosahovat takřka kvality odůvodnění výše pokuty – výzva by však v takovém případě ztrácela svůj smysl, neboť by se podstatně snížila její schopnost minimalizovat náklady řízení. [...] Jediný teoreticky myslitelný dopad nesprávně stanovené výše určené částky do stěžovatelovy sféry spočívá v tom, že pokud by byla určená částka nižší, zaplatil by ji, a vyhnul se tak správnímu řízení. Taková eventualita je však zcela hypotetická a z ničeho nevyplyvá, že pokud by byla určená částka stanovena nižší, stěžovatel by ji zaplatil; naopak z četnosti stěžovatelových žalobních námitek je zřejmé, že stěžovatel nesohlasil s tím, že bylo postaveno najisto, že přestupek spáchal.*“

[10] Za chybu v psaní lze v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu považovat „*takovou chybu, která je každému zřejmá a k níž došlo zjevným a okamžitým selháním jednajících osoby. Takovou chybou naopak není chybný stav, trvající prakticky po celou dobu správního řízení až do rozhodnutí ve věci, aniž je podložen skutkovými zjištěními a aniž s ním správní orgán I. stupně stěžovatele seznámí před vydáním rozhodnutí o přestupku a poskytne mu postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu možnost se k uvedené otázce vyjádřit.*“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. 4 Ans 3/2006 - 123, či ze dne 28. 2. 2017, č. j. 8 As 38/2016 - 34). V souladu s touto judikaturou krajský soud v napadeném rozsudku posoudil, že nesprávná registrační značka se objevila poprvé v návěti napadeného rozhodnutí žalovaného, nikoliv již v jeho odůvodnění, přičemž jako zjevné selhání lze toto nesprávné označení jednoznačně identifikovat. Krajský soud taktéž v souladu s citovanou judikaturou dovodil, že chybou v psaní je i chybné uvedení formy zavinění „*z nedbalostě*“, které zároveň bezprostředně následuje za chybně uvedenou registrační značkou. Žalovaný přitom napadeným rozhodnutím nepochybně zamítl odvolání a potvrdil prvostupňové rozhodnutí bezvýhradně, aniž by je měnil. Judikatuře Nejvyššího správního soudu odpovídá i argumentace krajského soudu, že chybná forma zavinění se již v napadeném rozhodnutí dále neopakuje a v kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňového je zřejmé, že zavinění se pro naplnění skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu nevyžaduje.

[11] K dostatečnému vymezení místa přestupku se obecně vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 17/2017 - 28, jímž ve svůj prospěch argumentuje i sám stěžovatel: „*Není možné paušalizovat nároky na vymezení místa spáchání deliktu, neboť každý skutek je individuální s rozličnými skutkovými okolnostmi. Rozdílné nároky na obsah výroku pak budou rovněž kladeny u deliktů s rozdílnou právní kvalifikací (např. rozdílné skutkové podstaty, mnohost deliktů, jejich trvání, aj.). Pro zachování práva na obhajobu osob stíhaných za správní delikt, neporušení překážky věci rozhodnuté a respektování zásady ne bis in idem, je nutné zachovat totožnost skutku, pro který správní orgán zabýval správní řízení. Je tedy nutné, aby byla zachována totožnost jednání či totožnost následku po celou dobu vedení řízení o deliktu. [...] Podstatné je, aby na základě skutkových zjištění nemohl být stíhaný skutek zaměněn s jiným. [...] To slouží primárně k zajištění, aby obviněný z deliktu věděl, za který skutek je stíhán, a mohl se účinně*

*bájit. Proto platí, že vymezení místa spáchání deliktu ve výroku rozhodnutí může být méně specifické, než je tomu např. v oznámení o zahájení řízení o správním deliktu, je-li i tak nezaměnitelné. Rovněž je podstatné, aby správní orgán uvedl, zda je v daném místě či úseku jednotná regulace silničního provozu (nejvyšší povolená rychlost, zákaz vjezdu, zákaz stání, parkování za poplatek, aj.).“ (zdůraznění dodáno). Ačkoliv stěžovatel nebíjí proti vymezení místa kvůli zásadě *ne bis in idem*, ale z důvodu posouzení, zda jednání řidiče vůbec bylo protiprávní, lze na jeho věc citovanou judikaturu aplikovat. Krajský soud v souladu s ní posoudil, že popis místa spáchání přestupku je dostatečný, neboť měření bylo úsekové, o čemž prvostupňové rozhodnutí pojednává včetně vymezení, že měření probíhalo v konkrétním čase a směru po vjezdu do obce označeném dopravní značkou IZ 4a – Obec s koncem měření před výjezdem z obce označeném dopravní značkou IZ 4b – Konec obce. Měřený úsek je označen bílými vodorovnými čarami na vozovce. Takové posouzení odpovídá i závěrům vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 10 As 254/2019 - 33. Jelikož se jednalo o měření v úseku na konkrétní silnici v konkrétním směru, který má počátek a konec u cedulí značících vjezd a výjezd z obce, je irrelevantní, zda existují v obci komunikace s jinou úpravou rychlosti než 50 km/h, neboť s ní by již úsekový radar kalkulující průměrnou rychlost v úseku měření z logiky věci počítal.*

[12] Stěžovatel dále netvrdil, v čem má jeho kasační stížnost svým významem podstatně přesahovat jeho zájmy. Výhrady vůči zveřejnění osobních údajů stěžovatele a jeho zástupce nejsou ani kasační námitkou ani argumentem pro meritorní přezkum napadeného rozsudku.

[13] Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS, body 51–53). Stěžovatel úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný požadoval náhradu nákladů řízení. Takovýto nárok nicméně nelze přiznat. V tomto lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, podle něhož „s výkonem působnosti jednotlivých správních orgánů je nerozlučně spojena též povinnost tuto činnost obhájit u nezávislého soudu, povolaného na základě příkazu ústavodárce k ochraně práv jednotlivců (srov. čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Náklady takto vzniklé při této standardní činnosti správních orgánů jsou stejně jako veškeré náklady na fungování veřejné správy hrazeny z veřejných rozpočtů, tj. z výtěžku daní a poplatků hrazených všemi občany na základě zákonů“ (usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47). Žalovanému tedy soud náhradu nákladu řízení nepřiznal, neboť mu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné činnosti v rámci výkonu veřejné správy.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. července 2022

Mgr. Eva Šonková
předsedkyně senátu